

28.3.2

33a → (מאי קסבר) תיובתא דריש לקיש תיובתא 34b

<p>1. וְסָמַךְ יָדוֹ... וְשָׁחַט אֶת בֶּן הַבְּקָר לִפְנֵי ה' וְהִקְרִיבוּ בְנֵי אֱהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת הַדָּם וְזָרְקוּ אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב אֲשֶׁר פָּתַח אֱהֵל מוֹעֵד: וּיקרא א: ד-ה</p> <p>2. וּשְׁלֹשִׁים יוֹם וּשְׁלֹשֶׁת יָמִים תֵּשֵׁב בְּדַמֵּי טְהוֹרָה בְּכָל קֹדֶשׁ לֹא תִגַע וְאֵל הַמִּקְדָּשׁ לֹא תֵבֵא עַד מְלֵאתָ מִמִּי טְהוֹרָה: וּיקרא ז: ב-ז</p> <p>3. כָּל הַנֶּגַע בְּמַת בְּנִפְשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר יָמוּת וְלֹא יִתְחַטָּא אֶת מִשְׁכַּן ה' טָמֵא וְנִקְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מִי נִדָּה לֹא זָרַק עָלָיו טָמֵא יִהְיֶה עוֹד טָמֵא: וְיָג, בַּמְדַּבֵּר יט, יג</p> <p>4. וְהִנֵּפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל בְּשָׂר מִזֶּבֶחַ הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לֵה' וְטָמְאָתוֹ עָלָיו וְנִקְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִעַמִּי: וּיקרא ז: ב</p> <p>5. וְהַבֶּשֶׂר אֲשֶׁר יִגַע בְּכָל טָמֵא לֹא יֵאָכַל בְּאֵשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַבֶּשֶׂר כָּל טְהוֹר יֵאָכַל בְּשָׂר: וּיקרא ז: ט</p> <p>6. כָּל מִפְרֶסֶת פְּרֶסֶה וְשִׁסְעַת שִׁסְעַת פְּרֶסֶת מְעֵלֶת גְּרָה בְּהֶמְהָ אֲתָה תֹאכְלוּ: וּיקרא י: א-ג</p> <p>7. דָּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן לֵה' מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת קָרְבָנְכֶם: וּיקרא א: ב-ב</p> <p>8. זֹאת הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ שׂוֹר שֶׁהוּא כְּשִׁבִים וְשֶׁהוּא עֲזִים: דְּבָרִים י: ד</p>

- I Continuation of analysis of עולא's position (in רשב"ל's name) re: ביאה במקצת; in context of אשם מצורע
- a position: cannot hold אשם מצורע is מה"ת, as well as לסמיכה שחיטה
- i because: if so, he would go fully in to the עזרה, as that is the מצוה
- ii defense (ר' אדא בר מתנא): we don't allow him fully in as he may take unnecessary steps which aren't sanctioned
- iii Alternatively: he holds לסמיכה שחיטה is not מה"ת → no need for him to come in
- 1 challenge: v. 1 connects שחיטה and both must be בטהורין
- 2 explanation: if לסמיכה שחיטה is not מה"ת, all טהורים could perform סמיכה
- 3 rather: he holds that אשם מצורע is not מה"ת (but תלס"ש is)
- b alternative reports of עולא's ruling:
- i זבינא: he didn't extend במקצת ביאה to the consequence of כרת, only to the אזהרה
- ii טמא שנגע בקודש – ר' אבהו דבין – it wasn't in re: ביאה במקצת at all, rather in re: טמא שנגע בקודש
- II Dispute (ר"ל ט' ר' יוחנן): טמא שנגע בקודש
- a מכות ד"ל – per v. 2
- b תרומה טמא touching טמא – v. 2 is a prohibition against a טמא touching
- i Challenge: ר"ל reads v. 2 as an אזהרה against a טמא eating (not merely touching) בשר קודש
- ii Per: dispute; ר"ל infers prohibition of טמא eating from v. 2; ר"י (via ברדלא) from טומאתו (vv. 3-4)
- 1 Answer: since the תורה used the word נגיעה, it implies touching בשר קודש; eating is derived from נגע (v. 2) ביאה::נגע
- iii Support for ר"ל (ברייתא): בשר קודש לא תגע is an אזהרה of eating בשר קודש
- 1 Consideration: perhaps it is as literally read – not to touch
- 2 Rejection: compares touching with entering מקדש
- (a) Just as: entering מקדש carries punishment of כרת; so too לא תגע must be כרת (not literal touch – no כרת)
- iv Challenge: v. 2 provides אזהרה for טמא eating from קרבן before זרה"ד – ר"ל – מכות – ר"י – no מכות
- 1 Answer: per v. 2, which doesn't distinguish between לפני זרה"ד or לאחר זרה"ד
- 2 Answer: no מכות; prohibition inferred (as above) from vv. 3-4; v. 3's reference to טומאתו is after זרה"ד
- 3 Answer: if that were all being taught, would've stated בקדש לא תגע; בכל קודש teaches both (touching & eating)
- III Revisiting dispute ר"ל/ר"י about whether זרה"ד לפני קודש שאל בשר קודש gets מכות טמא
- a dispute only re: טומאת הגוף (of the eater); but if it is טומאת בשר, all agree that he gets מכות
- i Reason: v. 5 – והבשר extends to inedibles (like firewood)
- b dispute only re: טומאת הגוף; but if it is טומאת בשר, all agree that he does not get מכות
- i Reason: v. 4 limits prohibition to situations where there could be כרת (must be otherwise fit for eating – ד' אחר זרה"ד – כרת)
- ii Challenge: v. 5 extends to inedibles (and certainly to edibles לפני זרה"ד)
- iii Answer: that refers to a case where the טמא-material was sanctified in שרת כלי
- 1 Per: מעילה ב:ט – where there are מתירין, liability (for פיגול) is after הקרבת מתירין; if not – after בכלי
- IV Related dispute ר"ל/ר"י – whether there is liability (מכות) for putting טמא on אברי בהמה
- a as it is an inferred לית עשה – לאו הבא מכלל עשה) – לאו אברי טהורה (to put טמא on אברי טהורה)
- b no מכות, as there are no מכות for an "inferred" לית עשה
- i Challenge (ר' ירמיה): eating טמא is "inferred" from v. 6 – and all agree that it is an עשה (מזבח on חיה טהורה חיה)
- ii Answer: ר"ל/ר"י agree that מעלה אברי בהמה טמא אינו לוקה (putting טמא on חיה טהורה חיה)
- 1 Answer: violation of עשה (v. 7); ר"ל – v. 7 is למצוה (directing what to bring) and not to imply an איסור עשה for חיה
- 2 Challenge (ר' אבהו דבין): בריתא which clarifies that bringing a חיה (v. 7) is not adding to ה' wish, rather it is violating ה' command
- 3 Consequently: ר"ל's position (about there being no איסור עשה for offering up טהורה חיה) is refuted